

KRACHTEN UIT HET AL

Discussie-avond,
24 november 1958.

In het heelal bestaan heel wat krachten. We kunnen deze vinden op een zuiver stoffelijk plan, we kunnen deze vinden op het vlak der stralingen, der velden, wij kunnen ze echter ook vinden op het vlak der geestelijke invloeden: de gigantische persoonlijkheden, die zich openbaren in sterren en zelfs in nevels. We kunnen het onderwerp benaderen op een strikt wetenschappelijke, haast op ruimtevaart lijkende wijze, we kunnen ook trachten het van meer astrologische zijde te benaderen. Uit al deze mogelijkheden heb ik een keuze gedaan. Ik hoop u zo een samenhangend beeld voor te toveren in deze inleiding, dat het mogelijk maakt om alle krachten in het Al althans enigszins op hun waarde te schatten. Want dit heelal met zijn schijnbare ledigheid is gevuld met allerhand krachten en ook gevuld met zeer veel materie. Er zijn bepaalde standpunten, die ik hier niet nader zal bespreken, maar toch even wil aanstippen, al is het maar om u een beeld te geven van de volheid, die kan bestaan.

Tijd wordt over het algemeen gezien als een permanente flux, een vloeiende lijn, maar het kan evengoed een slingerende, een sinusvormige lijn zijn, waarbij parallel-lopende lijnen beurtelings door het moment "tijd" worden gesneden en door de invloed van de kracht, die in deze tijd besloten ligt, het verschijnsel tijdelijk kenbaar wordt. Nemen wij dit aan, dan kan op elke plek, waar een wereld is, een honderdtal - misschien zelfs een duizendtal - verschillende werelden bestaan. Ik wil dit onderwerp niet verder aansnijden; het zou een aparte studie over de tijd vergen en een aparte studie over de geaardheid onder meer van zwaartekracht en zelfs van ruimtelijke en superruimtelijke structuren.

Het is echter wel zeker, dat in het Al fijne materie bestaat. Deze fijne materie - meestal in betrekkelijk primitieve vorm - is fijn verdeeld maar niet "gelijkelijk" verdeeld. Wij vinden in het heelal banen, waarin wij zelfs kunnen spreken over b.v. zuurstof, stikstof, koolstof, helium, waterstof. Er zijn nog verschillende andere banen, maar die liggen hier niet in de nabijheid. Dat wil dus zeggen, dat verschillende elementen - waaronder vele gasvormige - op enigerlei wijze in buitengewoon grote spreiding aanwezig zijn.

Nu weet u allen wat er gebeurt, wanneer u b.v. een brandbaar gas in de buurt brengt van een vlam: er ontstaat een steekvlam. Breng een nog zo fijn verdeelde voor fusie of ontvlaming vatbare stof in de nabijheid van een ster.....en de activiteit van deze ster wordt aanmerkelijk vergroot. Omgekeerd: breng een stof, die dempend werkt op b.v. een waterstof-helium-reactie in de nabijheid van een ster.....en de mogelijkheid is zeer groot, dat zij tijdelijk terugvalt in haar sterkte van uitstraling en dat zij dus van een witte ster tot een rode ster, een rode reus wordt.

Al deze dingen maken het reeds duidelijk, dat het heelal leeft en aan voortdurende veranderingen onderhevig is. In dit Al openbaren zich

steeds weer en aan alle kanten veranderingen, ook wanneer deze t.o.v. een mensenleven ongekend lange tijd kunnen vragen. Wij zien hoe sterren samenkomen en een deel van hun massa verliezen; er ontstaan planeten. Wij zien hoe sterren elkaar benaderen en worden tot een z.g. tweeling-systeem of binari, omdat zij gevangen zijn in elkaars aantrekkingskracht. Zij blijven eeuwen lang - ja, miljoenen jaren lang - cirkelende bewegingen volvoeren, tot één van hen, slachtoffer wordende, het middelpunt neemt, zich leegstraalt, terwijl de ander, meestal wordend tot een rode reus, eromheen blijft cirkelen. De dood van een dergelijke ster, de verandering van verhouding, betekent wederom een grote verandering in het heelal.

Wanneer een ster nu eigenlijk goed gezien wordt, verschilt ze niet zo erg veel van een atombom, die voortdurend zijn eigen materiaal blijft aanvoeren en zo permanent blijft verbranden. Zo vinden wij dan ook in de uitstraling van de doorsnee-ster in de eerste plaats gamma-straling, intens doordringingsvermogen, niet afgeremd door de bijna ledige ruimte, voortsnellend over ongetelde lichtjaren. Daarnaast echter vinden we alpha- en beta-straling, vinden wij een partikel-straling, neutrino-straling; ja, de waterstofkernen, die met grote snelheid worden weggeslingerd, zijn vaak een straling, die op andere planeten het leven doet ontstaan en verder beïnvloedt. Dat kan zijn in het eigen zonnestelsel, maar onder omstandigheden zelfs in een ster, die niet verder dan maximaal 100 lichtjaren verwijderd is.

Deze enorme krachten zijn niet zo ongebonden, als men zou denken. Elke ster met haar zeer zware werkzame massa, die voortdurend naar buiten toe stuwend zich oplost maar gelijktijdig een chemische omzetting doormaakt, waardoor ze weer verzinkt naar binnen toe in een hernieuwde binding, is een persoonlijkheid. Het voorgaande is alles wetenschappelijk. Nu ik spreek over persoonlijkheden, komen we op een terrein, dat de wetenschapsmens waarschijnlijk dat der ongerijmdheden noemt.

Maar laten we de vraag dan even anders stellen. Wanneer een mens - een complex wezen, dat geef ik gaarne toe maar toch zo onbelangrijk in het Al - beziel is, zal dan een ster, die scheppende functies kan vervullen, die in haar statige reidans door de eeuwen heen leven kan baren en vernietigen, zal deze grote macht niet beziel zijn? Elke ster, die leeft, ja, elke planeet, die bestaat, heeft een eigen persoonlijkheid. En - vreemd genoeg - kan deze eigen persoonlijkheid de karakteristiek van uitbarstingen op zo'n ster aanmerkelijk veranderen of bepalen. Wij kennen sterren, die voortdurende steekvlammen de hemel inwerpen en met deze steekvlammen radio-actieve partikels, stralingen van grote hardheid. Andere daarentegen blijken meer een soort gelijkvormige stralenkrans te bezitten, betrekkelijk permanent en niet verstoord door de grote atmosferische stormen, die men hier op uw zon zonnevlekken noemt. Het karakter van de ster bepaalt dus ten dele de uitstoting van stoffen en het ontstaan van straling daaruit.

Een ster heeft beweging. Deze beweging is gebonden aan een meestal niet zichtbaar middelpunt van de nevel, waarin ze geboren is. Ze is niet volledig vrij in haar baan, maar wordt op haar gang voortdurend aangetrokken, nu tot deze dan tot gene menigte van sterren. Zij ontwikkelt in haar snelheid een zekere hoeveelheid krachten, die wij dan meestal zwaartekracht noemen plus bindingskracht. Deze bindingskracht is ongeveer gelijk aan de veldverhoudingen, die in een molecule de kern verbindt met het electron.

De persoonlijkheid echter kan met deze keuze wel degelijk iets doen. Niet elke ster behoeft volgens de gelijke wet de gelijke baan te beschrijven. Wanneer echter een aantal sterren een onderling redelijke verhouding hebben gevonden, dan vormen ze zoiets als een vereniging of een club onder de mensen; zij blijven zeer lange tijd in gelijke verhoudingen bestaan, zij gaan gezamenlijk door de hemel, zij kiezen gezamenlijk een doel. Enkele

van deze sterrengroepen zijn opgevallen op aarde: men noemt ze o.m. sterrenbeelden. Denkt u aan de Grote Beer, de Kleine Beer, de Wagen, enz. enz.

Nu zijn er echter sommige van deze groepen, die tot een zo grote harmonie zijn gekomen, dat zij gezamenlijk een groeps persoonlijkheid beginnen te bezitten en deze groeps persoonlijkheid, mijne vrienden, wordt dan in de astrologie genoemd "de invloed van Cancer, Sagittarius," enz. enz. Eigenlijk zijn deze invloeden een straling. Ze zijn geen "gedachten," Maar straling heeft ook een invloed op al, wat het ontmoet. Wanneer de aarde haar atmosfeer verandert, zal ook de invloed, die de straling-van-buitenaf geeft, veranderen. Het absorptievermogen van de beschuttende stratosfeer en protosfeer maken wel degelijk uit, in hoever het aardoppervlak beroerd of benaderd kan worden door activiteit, door straling.

Ware dit alles, dan zou ongetwijfeld dit heelal reeds een ontstellende reeks van mogelijkheden bieden. Denkt u eens aan al die verschillende krachtsverhoudingen tussen deze sterren zelf, deze stralingen, die elkaar ontmoeten, die soms elkaar opheffen, in andere gevallen elkaar een buitengewoon sterk doordringingsvermogen geven. Maar er is meer. Er zijn velden.

U zult zich afvragen: "Wat is nu dat veld, waarover u spreekt? Moeten we dat zien als electro-magnetisch, als electro-statisch, als magnetisch zonder meer, als een stralingsveld of wat dan ook?" Het is moeilijk daarop een antwoord te geven. Ongetwijfeld zal men op aarde gaan spreken over electro-magnetische velden, maar dit is niet juist. Het gaat hier n.l. niet om gelijk-golvende velden maar om velden, waarin de fluctuatie aanmerkelijk kan veranderen, zodat we naast de eigen trilling een reeks van af- en oplopende trillingsverschijnselen te zien krijgen, die de uitwerking van het totale veld op al, wat daarin bevat is, mede bepaalt.

Er zijn twee kernvelden in het Al. Deze twee kernvelden verschuiven t.o.v. elkaar en de wijze, waarop deze verschuiving plaats vindt, is o.a. mede aansprakelijk voor de veranderde afbuiging van licht; de z.g. roodverplaatsing, die men met foto's kan waarnemen en waardoor men dus ziet, dat vooral aan de rode kant van het kleurengamma een zekere verschuiving t.o.v. "normaal" (het normaal-aarde) heeft plaats gevonden. Hieruit construeert men overigens het bewijs voor het vliedend Al.

Zouden deze velden nu moeten worden gezien als natuurkrachten-zonder-meer, zonder denken en zonder regel, dan zouden we ze rustig kunnen verwaarlozen. Maar het eigenaardige is, dat zij klaarblijkelijk redelijk handelen. Zij werken niet altijd gelijk. Integendeel, soms veroorzaken zij het ontstaan van z.g. donkere wolken; de vreemde nevels van fijnverdeelde stof, die zelfs het licht van een ster kunnen doven; nevels, die worden waargenomen door de grote kijkers van de astronomen. In het verleden heeft men er over nagedacht, wat dit kon betekenen. Tegenwoordig spreekt men er eerder over als materie, die bij een ontstaan der sterren zonder voldoende stralingsdruk of hitte achterbleef en daardoor de oorspronkelijke oertoestand kon handhaven. Dit is niet waar. Deze stof is ten dele het resultaat van dode sterren, van meteoren en meteorieten, die langzaam maar zeker zichzelf hebben verpulverd tot ze in oerbestanddelen zijn uiteengevallen.

Wij zien nu, dat de denkende velden soms deze nevels beroeren en doen verplaatsen; in andere gevallen hun licht geven, dus tot sterren maken. In weer andere gevallen worden delen van deze duistere nevels plotseling - zoals een nevel door een sterke wind uiteen wordt gejaagd - gejaagd in de richting van verschillende sterren. In dergelijke gevallen zien wij kort achtereen - naar aardse tijd gerekend binnen 3 of 4 jaren - in één plaats van de hemel in de buurt van zo'n donkere nevel 4 à 5,

soms zelfs tot een 10-tal toe, novae opvlammen, dus sterren van geringe sterkte plotseling fel branden. Daarnaast blijkt, dat deze grote velden invloed hebben op de werking van sterrennevels. Hun eigen wervelingssnelheid wordt bepaald door de wijze, waarop beide velden zich kruisen ter plaatse van de sterrennevel. Men heeft zelfs gezegd, dat deze invloeden uit het Al kunnen worden geacht te zijn de directe scheppingsdrang Gods, zich uitend in het veld "wil" en het veld "gedachte". In hoeverre dit waar is kan ik helaas niet verklaren.

Naast deze krachten uit het Al zijn er natuurlijk ook nog andere dingen, die de aandacht waard worden; en ik zou niet volledig zijn, wanneer ik hier ook niet even sprak over de verschillende rassen, die ontstaan zijn op kleine planeten, ergens in deze zee-van-leegte. Ofschoon wij niet in staat zijn geweest alle planeten af te zoeken, is het ons bekend, dat er zeker een 1000-tal rassen bestaan, die moreel, zedelijk en verstandelijk een gelijk of meerwaardig punt t.o.v. het menselijke hebben bereikt. Zij bevinden zich vaak op zeer grote afstanden van elkaar en het is onder de huidige condities niet aannemelijk, dat ze - voor één dier rassen tot een beheersing van de vierde dimensie komt - elkaar voortdurend zullen kunnen ontmoeten en bezoeken. Het is echter een feit, dat zij bestaan.

Elk volk, elk ras heeft een groepsgeest. Ook uw volkeren, uw rassen (de mensheid als zodanig), zijn een bepaalde - zeer nauw omschreven - geestelijke waarde, met grenzen van voorstellingsvermogen, grenzen ten opzichte van "toelaatbaar gedrag" etc. Zo bestaan die elders ook. Maar ook gedachten zijn een uitstraling. De uitstraling van een mens op zichzelf is niet groot; toch kan door geschoolden over zeer grote afstand - soms zelfs een interplanetaire afstand - een gedachtenstraling gericht worden uitgezonden. Bij een niet-gerichte uitzending zal er een diffusie ontstaan; het verdeelde reikt niet zo ver. Maar als één mens van hier tot b.v. Venus kan komen met zijn gedachten, zou dan een menselijk ras - als geheel - zijn persoonlijkheid niet veel verder in de ruimte uitstralen? Tot andere sterren? Zou ergens in de buurt van Centaurus misschien een andere rassengeest of volksgeest niet de uitstraling van deze gezamenlijke entiteit "mensheid" kunnen ontvangen en absorberen? Een vraag, waarop een antwoord moeilijk te geven valt. Ik kan u wel zeggen, dat het zo is, maar dat heeft geen bewijskracht voor u, het is hoogstens een wetenswaardigheid. Ik meen echter, dat dit wel degelijk het geval is en reeds in een betrekkelijk ver verleden is geweest.

Wanneer nu echter - en dat is wat anders - dichter in de buurt b.v. een groepering leeft, die ook een groepsgeest heeft (noemt u hen mensen, mensen van Mars of van Venus, geheimzinnige wezens misschien van Saturnus, van Jupiter, van Neptunus, het geeft niet hoe u hen noemt, als u hen zich maar even voorstelt als hypothese), dan zal het duidelijk zijn, dat gezien de kleine afstanden onderling een beïnvloeding van de rassengeesten wederkerig plaats zal vinden; dat het gezamenlijk bewustzijn van de mensheid een invloed uitzendt naar anderen en ook daarvan de impulsen zal ontvangen. Zo goed als mensen elkaar beïnvloeden door hun denken en hun reacties, zo zullen dus planeten elkaar onderling kunnen beïnvloeden.

Een planeetgeest, groter dan de mensheid, zal ongetwijfeld op het individu niet zijn invloed laten gelden, zomin als u in staat bent - tenzij dan ten koste van buitengewoon veel moeite en technische middelen - door middel van uw denken de loop van een enkel molecule te beïnvloeden, laat staan van een nog kleiner deel. Verhoudingsgewijs is de mens t.o.v. een planeet qua massa, intelligentie, intensiteit van krachtausstraling niet veel meer dan een samengesteld molecule. Het is echter duidelijk, dat de totale groepering wel weer beïnvloed kan worden. U bent niet in staat om één molecule te verplaatsen, maar met betrekke-

lijk geringe middelen transporteert u een massa van b.v. 50 tot 100 kilo. Op deze wijze zal het totaal bewustzijn van de mensheid ook beïnvloed worden door de persoonlijkheden, de entiteiten, die leven op andere planeten.

En daarmee hebben we dan het eerste beeld een klein beetje afgerond. O, ik geef toe, er is nog veel meer te zeggen. Maar neemt u dit complexe beeld eens van denkende krachten, die uiteen kunnen vallen in: veldverwekkende of veldhandhavende krachten, stralingverwekkende of stralinghandhavende krachten op materiëel gebied en uitstralende krachten op het gebied der gedachten. En denkt u dan uw kleine aarde hierin als voor u het centrale punt. Wat gebeurt er?

In de eerste plaats werken op uw planeet de grote invloeden uit de ruimte. Hun verhoudingen drukken zich uit op uw wereld. En onwillekeurig zegt u al: "Ja, deze mens is geboren onder de Boogschutter, gene onder de Waterman, deze onder de Steenbok en gene onder de Kreeft, dit is een Tweeling en dat is een Maagd (en dit laatste natuurlijk in de astrologische betekenis). Het resultaat is, dat u dus zelve meent te kunnen vaststellen, dat de geboorte mede type-bepalend is.

Maar laten we nu nog een stap verdergaan. Wanneer de stand van de planeten in de huizen ook mede-bepalend is voor kwetsbaarheid en mogelijkheden, zouden we dan niet beter kunnen spreken over een matrix, die gevormd wordt door de invloeden van buitenaf en die op elk ogenblik de aarde beïnvloedt en haar in een bepaald beeld dwingt? Niet de beïnvloeding van één mens. Neen, een vorm, waarin de aarde wordt geperst, een beïnging van haar mogelijkheden, een begrenzing, die voortdurend wijzigt, maar die wordt gevormd door al die invloeden van buitenaf. Dan wordt het logischerwijze verklaard, dat op de aarde het Al zijn zeggenschap nog nooit verloren heeft. Integendeel, dat de lang verworven waarden van de astrologie wel degelijk een basis hebben: de basis van een voortdurend wisselende begrenzing, die u op dit ogenblik mogelijkheden laat en op het volgende ogenblik diezelfde mogelijkheden volledig neemt; die u beïnvloedt in uw wijze van leven en denken; u beïnvloedt in uw wijze van zoeken naar waarheid, uw handelen t.o.v. uw naasten, ja, die zelfs uw reactiesnelheid zozeer beïnvloedt, dat slagen of falen mede van uit deze cosmische kracht af te lezen is.

Krachten uit het Al: u bemerkt ze zelden of nooit, maar u leeft ermee. Die krachten uit het Al zullen ongetwijfeld, zelfs materiëel beschouwd - de entiteiten buiten beschouwing gelaten - voortdurend medewerken tot de vorming van een ras op aarde, dat niet slechts is aangepast aan de wensen of behoeften van de aarde en het leven der aarde, maar aan de cosmische mogelijkheden. Er is een samenhang tussen alle werelden en uw wereld; er is een voortdurend verband tussen de zon, haar wijze van leven en werken, en alle sterren van een gehele sterrennevel.

Heeft u dit geabsorbeerd, laat ons dan een ander deel van het Al bezien: een geestelijk Al. Zoals ik u reeds heb gezegd: Dit onderwerp omvat zeer veel en het is betrekkelijk moeilijk om u zo in één ogenblikje een visie te geven van al wat er mogelijk is. Ik moet noodzakelijkerwijze kort zijn.

Maar u weet allemaal, dat er geesten bestaan. Men spreekt over God, over heiligen, men spreekt in een bepaalde omgeving van een lijdende, een strijdende, een zegevierende kerk, elders spreekt men over voorvaderen, over demonen of zelfs over een langzaam opgaan in de scheppende Kracht zelve. Dit geloof op aarde is nog nooit bewezen - ongeacht wat u ervan denkt; omdat de waarden van de geest zozeer verschillen van die der stof, dat het onmogelijk is geestelijk iets te doen, wat stoffelijk niet bereikbaar zou zijn en het zelfs praktisch mogelijk is voor de stofmens - bij voldoende concentratie - elk geestelijk middel hernieuwd van uit zichzelf te wekken, te vormen en te hanteren.

Toch bestaat die geestelijke wereld. Een geestelijke wereld, die we

ook weer niet mogen indelen alleen naar plaats. Wij moeten haar indelen naar graad van werking en bewustzijn. En dan krijgen we in de eerste plaats hier te maken met wat wij kunnen noemen de intelligenties der sterren.

Zoals u een geest heeft, in u heeft een levend werkzaam wezen, dat niet alleen behoort in het trillingsgebied, dat zichtbaar en kenbaar is op uw wereld, zo heeft - dat heb ik u reeds gezegd - elke ster en elke planeet er een. Maar ook ieder, die uit een stoffelijke vorm verdwijnt, heeft er een. Begrijp dat goed. Dan kunnen we dus hier een hiërarchie stellen, gelijk aan hetgeen ik zo even reeds stoffelijk opbouwde: De hoogste en de gezaghebbende geesten gelijk te stellen aan die grote cosmische velden. Krachten, die van alle kanten uit uw eigen geestelijk wezen beïnvloeden, u mee binden in een zekere gang van zaken, waarbinnen u een beperkte vrijheid blijft.

Daarnaast de persoonlijkheden, die misschien leven in sterren of daarin geleefd hebben. Machtig, lichtend, groot en bewust, vormen zij mede de onderlinge beïnvloeding van de sterren; zijn zij mede de openbaring van een denken, de schepping van leven op sommige planeten.

Daaronder degenen, die - bevrijd van elk stoffelijk voertuig - het denken hebben geleerd te zijn een abstracte waarde, waarin een niet omschreven persoonlijk zijn alleen door het ondergaan van het totaal der cosmische invloeden een absolute bevrediging geeft. Dan zou de kerk zeggen: de heiligen, de zaligen; anderen zouden weer zeggen: de uitverkorenen Gods of hen, die het Paradijs betreden mogelijk werd gemaakt.

Daaronder vinden wij allen, die nog gebonden zijn aan bepaalde voorstellingen. Een binding aan een voorstelling betekent ook een binding aan de planeet, aan het zonnestelsel, waarin die voorstelling origineerde. Deze geesten wenden zich dus ogenblikkelijk tot een bepaald déél van het Al; de anderen zijn meer cosmissch van invloed.

Daaronder vinden wij geesten en entiteiten, die - nog vormbewust - in staat zijn vormen der aarde te begrijpen en te waarderen, zoals ze dat kunnen van elke planeet, waartoe ze eens behoord hebben. In de laagste vormen bouwen dezen zelfs een soort spiegelwereld op, waarin zij een tijdlang kunnen bestaan.

Maar we hadden ook - u zult het zich herinneren - duistere wolken stof. Wij kunnen zelfs aantonen, dat er negatieve materie is, wanneer het nodig is. U moet een mens met verstand van kristallen maar eens vragen, hoe het komt, dat sommige kristallen altijd rechts gevormd zijn en nooit links. Hij zou het u niet kunnen vertellen; hij kan alleen zeggen, dat het een curiositeit is. Maar ook dit is te verklaren op deze manier: Er zijn negatieve en positieve waarden; er is een heelal A en een heelal B; die elkaar aanvullen, ook wanneer ze t.o.v. elkaar steeds negatief zijn. Zo zijn er duistere krachten, die - hun eigen wereld kenkend en zoekend - ook hun invloed doen gelden. En die invloed - waar hij geestelijk is - kan kenbaar worden op alle geest, die enig aanrakingspunt daarmee heeft.

Zo bent u ook geestelijk het brandpunt op uw wereld van grote reeksen van invloeden. In de eerste plaats natuurlijk van wat u noemt de demonen, de engelen, de overgeganen. Zij staan uw wereld betrekkelijk nabij. Hun denken vermengt zich met uw gedachten. Hun streven wordt ten dele weerkaatst in uw handelen.

Daarboven de grotere, die de algemene vorm, b.v. de loop der historie of zelfs ondergang of herboren worden van een wereld, beslissen. Ook deze krachten - zij het, dat deze wetenschappelijk niet erkend worden - werken op u in; en ook hier ondergaat u de krachten uit het Al.

Maar sta mij toe aan deze beschouwing nog iets vast te knopen, nog iets méér te zeggen, n.l. dit: U bent geen speelbal van deze krachten. Verbeeld u niet, dat u heen en weer wordt geslingerd tussen krachten van geest en stof, die nu maar bepalen, wat u zult doen, u makend tot

een slachtoffer van hetgeen u onwetend misdoet. Dit is niet waar. Stel u voor, dat u staat op een platform. Rond u zijn een aantal transportbanden, stervormig weglappend. Er is een trap naar beneden, een trap naar boven. Alles beweegt. U zult bewegen moeten, maar de richting, die u uitgaat, kiest u zelf. Zo is het in dit heelal. De kracht, die u kiest als de uwe, waarmee u werkt, deze brengt u - zonder dat u het bemerkt misschien - op een ander standpunt van geestelijk en stoffelijk bestaan, van geestelijk en stoffelijk denken en handelen.

En nu zou ik graag nog een woord willen wijden, voordat ik u de gelegenheid geef uw vragen en problemen op mij af te vuren, op de ruimtevaarders.

"Bestaan er vliegende schotels?" heeft men ons zo vaak gevraagd. We hebben geantwoord: "Ja, zij bestaan." "Kunnen de ruimtemensen ons op aarde verlossen?" heeft men ons gevraagd. We hebben geantwoord: "Nee, dat kan de mens slechts zelf." Begrijp goed, dat zelfs wanneer een hogerstaand en meer beschaafd ras op deze aarde zou landen, het nooit een cosmische kracht, een kracht uit het Al zou kunnen zijn. Het zou slechts zichzelf kunnen zijn en trachten de wereld te hervormen tot zijn beeld en gelijkenis; een beeld, dat niet goddelijk en dus onvolledig is.

We hebben daar niet veel van te verwachten, vrienden. Wel is het mogelijk, dat de noden, de reacties van dergelijke wezens op de uitstraling van de aarde, op het gedachtenbeeld, dat de aarde voortdurend de ruimte inseint, als een soort wanhopige boodschap van steeds groeiende chaos, hen tot handelen dwingt. Handelingen, niet in overeenstemming met hun wensen en hun eigen gedachten, handelingen in overeenstemming met de cosmische krachten, de krachten uit het Al, die hen dwingen tot een bepaalde reeks van reacties. Als zij handelen zullen ook zij niet vrij zijn. De conflicten, daaruit geboren, zullen zeker een weerspiegeling blijken te zijn van hetgeen cosmisch geschiedt.

Nu is echter zelfs het stoffelijk heelal - ofschoon dat ook misschien wetenschappelijk weer niet zo gemakkelijk te geloven is - een evenwichtig heelal. Dat wil zeggen, dat het zijn eigen krachtverliezen steeds weer compenseert. Ook al kan een minimale hoeveelheid kracht schijnbaar teloor gaan, in het totale Al geschiedt dit niet. Er is een uitwisseling tussen - laat ons zeggen - uw drie-dimensionaal Al en een tweede Al, dat van u uit een vierde dimensie is. Over en weer gaan deze invloeden en zij blijven volledig evenwichtig en harmonisch. Hierin is - stoffelijk gezien - de volmaakte schepende gedachte in een volmaakte evenwichtigheid uitgedrukt. En ook geestelijk is ditzelfde het geval.

Denk daarom niet, dat u door de krachten uit het Al zult kunnen ontkomen aan een lot, dat u zichzelf op de hals hebt gehaald. U zult slechts in staat zijn binnen uw mogelijkheden zo gunstig mogelijk te handelen. Denk niet, dat een veroordeling door de cosmische krachten een ondergang van uw wezen betekent. De cosmische krachten kunnen zich slechts bewegen op stoffelijk terrein, indien ze u stoffelijk willen vernietigen; slechts op geestelijk terrein, indien ze dat geestelijk willen doen. Maar in alle gevallen zullen ze elke kracht, die ze wegnemen, moeten compenseren door een soortgelijke en even sterke.

Het bewustzijn zelve is niet aantastbaar hiervoor. Het bewustzijn zelve is in staat, door de eigenaardige structuur van de mens met zijn geest en ten slotte zijn ziel, om van uit de hoogste kracht onmiddellijk de oerkrachten te verwerven, die noodzakelijk zijn om zichzelf te handhaven te midden van deze wisselende beïnvloeding.

Indien u dus verstandig handelt, zult u zich laten leiden door hetgeen u kunt vernemen omtrent deze uit-het-Al-komende-krachten. Maar u zult vóór alles zorgen uzelf te blijven. U zult ongetwijfeld rekening houden met demonen, met engelen, met grote geesten en de duiste-

